

КІБОРГИ

Ні, не за славу! Не за нагороди
Стояли ми не на життя – на смерть!
Сини козацького уславненого роду,
Нас не лякала хижа круговерть!

Нас звали «кіборги»... Бо ми були стожилі.
Не витримав тоді лише бетон!
А ми злітали в небо, білокрилі...
Співало небо з горя в унісон...

Сто журавлів додому не вернули...
У вічний вирій відлетіли, в сні...
Не обійме матуся, не притулить
Сухі уста до сина голови...

За ними тужить досі Україна,
Кінця немає клятій тій війні.
Як за столом збирається родина,
Згадайте тих, кого ми на колінах
Стрічали у закритій вже труні...

НАЩАДКИ КОЗАКІВ

Під малиновим козацьким стягом,
Коли у небі вже ворон кряче,
Бився з татарами, з турком, з ляхом...
Доля любила тебе, козаче!

Мужньо терпів ти усі тортури.
Очі пекли і саджали на палі...
Сила козацька долала мури,
Наче ці люди були зі сталі!

Мчали століття стрімким галопом,
Вольниця давня в книжках лишилась.
Воля окроплена кров'ю й потом.
Що ж, не дарма ви за неї бились.

Знов на кордонах підступний ворог,
Той, що колись удавав з себе брата.
Дух і звитягу не знищить горе!
Серце козацьке в мого солдата!

ВОЯК ЧИТАЄ ЛИСТА

Вояк читає листа...
В окопі тривожна тиша.
«Ти рано дорослим став...» –
Хлоп'я незнайоме пише.

Вітає його з Миколаєм,
Бажає міцного здоров'я.
Малюнок сторінку вінчає
І підпис простий: «З любов'ю».

Скуйовдив волосся сиве.
Йому ж дев'ятнадцять тільки!
Донецька зима красива
Струсила сніжок із гілки.

Ні, він не заплаче тихо,
Війна навчила терпіти.
Він вірить: здолаємо лихо!
За ним – Україна і діти!

